

Na een tijdje gelopen te hebben stelt Stella voor even te pauzeren. 'De soep is erg zwaar', verklaart ze en ze zet de pan op het kookstel. 'Heerlijk, wat goed dat je moeder dit heeft meegegeven', lacht Madeleine die een tweede kop soep opschept. Als ze uitgegeten zijn pakken ze hun spullen in en gaan verder op hun tocht. 'Waar wil je eigenlijk heen?', vraagt Stella. 'Ik weet het niet, zeg jij het maar', zegt Sayaki. 'Zullen we daar dan maar heengaan?', wijst Stella.

Een paar uur en heel wat bomen en zandpaden later is het bijna donker geworden. 'Ik ben moe, zullen we hier ons kamp opzetten?', vraagt Madeleine, en ze gaapt. Sayaki laat alle tassen op de grond vallen en rolt meteen haar slaapzak uit. Madeleine volgt haar voorbeeld en kreunt: 'Ik heb honger'.

Ze warmen het laatste restje soep op en knabbelen tevreden op een worteltje.

Met een kopje thee kijken ze naar de sterren en Sayaki vraagt: 'Wat vinden jullie tot nu toe van dit avontuur?'

'Het is leuker dan ik had verwacht', antwoordt Madeleine. 'Het is heerlijk om even weg te zijn uit de stad', zegt Stella. 'Ik vind het geweldig om nieuwe plekken te ontdekken', zegt Sayaki dromerig.

Als ze eindelijk allemaal in slaap gevallen zijn betreft de lucht en er valt een grote druppel naar beneden. En nog één en nog één tot het met bakken uit de lucht valt.

Madeleine schrikt wakker en gilt.

'Gatver!', roept Stella boos. Sayaki kruipt dieper weg in haar slaapzak, in de hoop dat het snel over is, maar helaas.

'We moeten onder de bomen schuilen!', roept Madeleine. 'Daar zijn bomen!', roept Stella.

Snel pakt ze haar spullen in en rent die kant uit.

De anderen komen snel achter haar aan. Gillend en jammerend benen ze zich een weg door de struiken. In plaats van meer bomen zien ze nu een grasveld voor zich...

'Wacht eens...!', zegt Sayaki. 'Dit is iemands tuin!', roept Madeleine.